

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU
Broj: 06 0 U 020334 25 U
Novi Travnik, 12.01.2026. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku u vijeću sastavljenom od sudija Lazarele Porić kao predsjednice vijeća, Aldina Rebihić Topoljak i Darmin Avdić, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničarke Amne Bektaš, rješavajući u upravnom sporu tužitelja R. A., sin F., sa adresom prebivališta ..., zastupan po punomoćniku Frani Bakoviću, advokatu iz Tomislavgrada, protiv tuženog Federalnog zavoda za penzijsko i invalidsko osiguranje Mostar, radi poništenja rješenja tuženog broj: FZ 3/8/1-31-2-535-6/24, MB 1069118788 od dana 30.10.2024.godine, u pravnoj stvari ostvarivanja prava iz penzijskog i invalidskog osiguranja, na nejavnoj sjednici vijeća održanoj dana 12.01.2026. godine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Tužba se odbija kao neosnovana.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem Federalnog zavoda za penzijsko i invalidsko osiguranje Mostar broj: FZ 3/8/1-31-2-535-6/24, MB 1069118788 od dana 30.10.2024.godine odbijena je žalba žalitelja (sada tužitelja) izjavljena protiv rješenja direktora Kantonalne administrativne službe u Travniku matični broj: ... od dana 05.04.2024. godine kojim je odbijen zahtjev tužitelja A. R. iz B. za priznavanje prava iz penzijskog i invalidskog osiguranja, jer je nalazom, ocjenom i mišljenjem Instituta za medicinsko vještačenje zdravstvenog stanja Sarajevo, Odjeljenje za prvostepeni postupak Zenica, broj: ORS-P-ZE-450/24 od 29.01.2024. godine, utvrđeno da kod tužitelja liječenje i ispitivanje nije završeno, te stoga, u smislu člana 39. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju („Sl. novine F BiH", broj: 13/18, Odluka US - 93/19, 90/21 i 19/22), ne postoji zakonski osnov za priznavanje predmetnih prava.

Blagovremeno podnesenom tužbom tužitelj je putem punomoćnika protiv rješenja tuženog Federalnog zavoda za penzijsko i invalidsko osiguranje Mostar FZ 3/8/1-31-2-535-6/24, MB 1069118788 od dana 30.10.2024.godine pokrenuo upravni spor sa prijedlogom da se tužba uvaži, osporeno rješenje tuženog broj: FZ3/8/1-31-2-535-6/24 od 30.10.2024. godine i prvostepeno rješenje matični broj ... od 05.04.2024. godine se poništavaju i predmet vraća na ponovno odlučivanje nadležnom prvostepenom organu ili da se tužba tužitelja uvaži i upravna stvar riješi tako da se tužitelju R. A. iz K., priznaju prava iz invalidskog osiguranja sa pravom na invalidsku penziju i druga prava propisana zakonom koja mu adekvatno tome pripadaju počevši od dana podnošenja zahtjeva, pa dok postoje Zakonom propisani uvjeti za korištenje tih prava, te da se tuženi obaveže da tužitelju naknadi troškove ovog postupka u iznosu od 720,00 KM na ime sastava tužbe.

U obrazloženju tužbe tužitelj navodi da se rješenje tuženog pobija iz svih zakonom dopuštenih razloga, i to zbog povreda pravila upravnog postupka, pogrešne primjene materijalnog prava i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog prava. Povreda odredbi upravnog postupka, te pogrešna primjena materijalnog prava se ogleda u tome da je postupajući referat upravnu stvar riješio na način da uopće nije dao mogućnost očitovanja tužitelju, niti mogućnost provedbe predloženih dokaza, čime je došlo do povrede člana 4. Zakona o upravnom postupku Federacije BiH kojim radnjama su grubo povrijeđena osnovna prava tužitelja, kao i zakonska procedura, te pravila upravnog postupka što je u konačnici rezultiralo donošenjem nezakonitog rješenja. U obrazloženju tužbe tužitelj je ukazivao da su povrijeđena osnovana načela upravnog postupka i to načelo materijalne istine (član 7. Zakona o upravnom postupku Federacije BiH) i načelo saslušanja stranke (član 8. Zakona o upravnom postupku Federacije BiH) pri tome navodeći da se prije donošenja rješenja stranci mora pružiti mogućnost da se izjasni o svim činjenicama i okolnostima koje su važne za donošenje rješenja. Tužitelj je ukazivao i na povredu načela zakonitosti propisan članom 4. Zakona o upravnom postupku Federacije BiH, budući da postupajući organ nije riješio upravnu stvar temeljem zakona i drugih propisa, propisa Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju Federacije BiH i drugih zakona koji tužitelju daju prava kao invalidu, npr. Zakona o pravima branitelja i članova njihovih porodica Federacije BiH. Dalje je navedeno da je tužitelj u postupku utvrđenja invalidnosti po žalbi predložio provedbu vještačenja medicinske struke, da je po obavijesti tužene od dana 03.07.2024. godine uplatio predujam za provedbu medicinskog vještačenja u iznosu od 204,75 KM, da je vještačenje trebao provesti Institut za medicinsko vještačenje zdravstvenog stanja, Sarajevo, a sve shodno članu 141. Zakona o upravnom postupku Federacije BiH. Tužitelj se pozvao i na odredbu člana 47. Zakona o pravima branitelja i članova njihovih porodica Federacije BiH kojom je propisan sastav liječničke komisije koja daje svoj nalaz i mišljenje, gdje između ostalog stoji da liječničku komisiju koja daje nalaz i mišljenje nadležnom organu koji u prvom stupnju rješava o pravima prema ovom Zakonu, čine dva člana i to liječnici specijalisti, specijalisti za ona zdravstvena područja stradavanja oštećene osobe, a obzirom da je prilikom pregleda tužitelja liječničku komisiju činila samo jedna osoba, vidljiva je povreda i ovog člana. Sve navedeno vidljivo je iz spornog nalaza kojeg, tužitelj nikada nije dobio na uvid, i što je još jedan u nizu manjkavosti i nezakonitosti koje su napravljene. Naveo je da je Pravilnikom o jedinstvenim kriterijima i pravilima postupka medicinskog vještačenja zdravstvenog stanja (Službene novine Federacije BiH 63/21) u čl. 2. stav d) propisan princip najvišeg nivoa medicinske stručnosti, što u konkretnom slučaju prilikom pregleda žalitelja nije bilo, te da je članom 28. navedenog Pravilnika propisano da medicinsko vještačenje u prvostepenom postupku obavlja ljekar vještak uz neposredan pregled lica nad kojim se vrši medicinsko vještačenje kao i uvidom u raspoloživu medicinsku dokumentaciju i medicinsku dokumentaciju sačinjenu nakon pregleda u funkcionalnoj dijagnostici Instituta, a nakon uplate traženog iznosa, tužitelj je dobio poziv za pregled, ali nije izvršen uvid u njegovu sveobuhvatnu medicinsku dokumentaciju, niti je izvršen detaljan pregled njega, niti je kao što je navedeno sastav komisije bio sačinjen shodno pozitivno pravnim propisima,

pa se s obzirom na navedeno postavlja opravdano pitanje, odakle je tuženi mogao izvesti zaključak da kod tužitelja ne postoji invaliditet veći od ranije utvrđenog iznosa, tj. veći od 20% i konstatacija da su isti izvršili pregled navedenog, kad to nije istina, a provedba navedenog dokaza je naprosto zanemarena, a samog tužitelja se izvrsglo trošku plaćanja nečega što u konačnici nije ni provedeno nego je doktor pojedinac koji je činio komisiju sa tužiteljem proveo ukupno 3 minute vremena, pa nije jasno kako je u tako kratkom vremenu uspio išta učiniti osim uzimanja njegovih osobnih podataka, dodajući da isti nije specijaliziran za uže zdravstveno područje tužiteljeva stradavanja. Tužitelj navodi da je takvim postupanjem pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, koje je za posljedicu imalo i pogrešnu primjenu materijalnog prava, te slijedno toga i donošenje nezakonitog rješenja. Imajući u vidu naprijed navedeno tužitelj navodi da je očigledno došlo do povrede člana 141. stav 3. Zakona o upravnom postupku Federacije BiH, budući da tužitelju nije data stvarna mogućnost sudjelovanja u postupka glede izjašnjenja o svim okolnostima i činjenicama, niti mu je dana mogućnost očitovanja niti sudjelovanja u navedenom upravnom postupku, te ga se u samom startu osudilo na unaprijed presudnu stvar, čime je zanemareno stvarno činjenično stanje, a stranci uskraćena temeljna prava zagarrantirana načelima upravnog postupka i samim Ustavom. U vezi pogrešno utvrđeno činjeničnog stanja tužitelj je naveo da se isto ogleda u tome da je postupajući organ suprotno činjeničnom stanju izveo zaključak da kod tužitelja postoji II (druga) kategorija invalidnosti, da mu shodno tomu ne pripadaju prava iz mirovinskog i invalidskog osiguranja, iako je istom već ranije prije više od 20 godina utvrđeno postojanje invalidnosti u minimalnom iznosu od 30 %, da kod istoga može s obzirom na protok vremena doći samo do pogoršanja zdravstvenog stanja, što u stvarnosti i jeste činjenica, a nikako do poboljšanja ili invaliditeta u istom iznosu, kako to pogrešno smatraju doktori specijalisti porodične medicine koji nisu ni pregledali tužitelja, tako da sa sadašnjim stanjem isti zasigurno spada u prvu kategoriju invalidnosti, tako da je postupajući organ morao provesti predloženi dokaz medicinskog vještačenja, jer isti nije proveden, niti je tužitelj ikada pregledan prema pravilima medicinske struke, te se moralo utvrditi stvarno zdravstveno stanje tužitelja.

U odgovoru na tužbu tuženi je svojim podneskom broj: FZ3/8/1-31-2-535-10/24 od dana 24.01.2025.godine naveo da osporenim rješenjem tuženog nije povrijeđen zakon niti lični interes tužitelja zasnovan na zakonu, te da tuženi ostaje u cijelosti kod pobijanog rješenja i predlaže da se tužba odbije .

Nakon što je ispitao zakonitost osporenog upravnog akta u granicama zahtjeva iz tužbe shodno odredbi člana 34. stav 1. Zakona o upravnim sporovima („Službene novine Federacije BiH“, br. 9/05), ovaj sud zaključio je slijedeće:

Tužba je neosnovana.

Cijeneći zakonitost osporenog akta, sud je zaključio da je postupak koji je prethodio donošenju prvostupanjskog rješenja pravilno proveden, da je rješenje pravilno i na zakonu temeljeno, da je činjenično stanje koje je bilo odlučno za rješavanje ove upravne stvari potpuno i pravilno utvrđeno i da je na takvo činjenično stanje pravilno primijenjeno materijalno pravo, te da je tuženi ispravno postupio kada je žalbu tužitelja odbio pozivajući se na odredbu člana 237. Zakona o upravnom postupku Federacije BiH.

Iz sadržaja upravnog spisa proizlazi da je donošenju osporenog upravnog akta prethodio prvostepeni upravni postupak, vođen po zahtjevu tužitelja u postupku ostvarivanja prava iz penzijskog i invalidskog osiguranja zaprimljenom kod tuženog Federalnog zavoda za penzijsko i invalidsko osiguranje, Kantonalna administrativna služba za Srednjobosanski kanton dana 10.11.2023. godine. Odlučujući o zahtjevu tužitelja prvostepeni organ donio je dana 05.04.2024.godine rješenje matični broj: 1069118788 kojim je odbijen zahtjev tužitelj A. R. iz B., za priznavanje prava iz penzijskog i invalidskog osiguranja, jer je nalazom, ocjenom i mišljenjem Instituta za medicinsko vještačenje zdravstvenog stanja Sarajevo, Odjeljenje za prvostepeni postupak Zenica, broj: ORS-P-ZE-450/24 od 29.01.2024. godine, utvrđeno da kod imenovanog liječenje i ispitivanje nije završeno, te stoga, u smislu člana 39. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju („Sl. novine F BiH", broj: 13/18, Odluka US - 93/19, 90/21 i 19/22), ne postoji zakonski osnov za priznavanje predmetnih prava.

Pobijanim rješenjem tuženog Federalnog zavoda za penzijsko i invalidsko osiguranje Mostar odbijena je žalba tužitelja podnesena protiv prvostepenog rješenja, gornji broj, sa obrazloženjem da je u postupku koji je prethodio rješavanju žalbe, pribavljen nalaz, ocjena i mišljenje Instituta za medicinsko vještačenje zdravstvenog stanja Sarajevo, Odjeljenje za drugostepeni postupak Sarajevo, broj: ORS-DOV-SA-2/24 od 15.10.2024. godine, u kome je navedeno da pravilni su nalaz, ocjena i mišljenje ORS-P-ZE-450/24 od 29.01.2024. godine i sa istim su saglasni do dana 15.10.2024, godine, da počev o dana 15.10.2024. godine kod osiguranika (tužitelja) postoji promijenjena radna sposobnost - II kategorija invalidnosti, zbog bolesti, da osiguranik zbog promijenjene radne sposobnosti nije sposoban za svoj posao - KV konobar, a sposoban je za drugi odgovarajući posao koji ne iziskuje veće fizičko naprezanje, te stajanje i hodanje u većem dijelu radnog vremena, te da je naprijed navedeno konstatovano stanje utvrđeno neposrednim pregledom, uvidom u cjelokupnu dokumentaciju u spisu kao i novopriloženu medicinsku dokumentaciju te da je zdravstveno stanje izraženo do te mjere da postoji promijenjena radna sposobnost te da kontrolni pregled nije potreban. Cijeneći da se osporeno rješenje temelji na pravilno utvrđenom činjeničnom stanju, obzirom da kod žalitelja do dana 15.10.2024. godine liječenje i ispitivanje nije završeno, to je tuženi zaključio da je prvostepeni organ pravilno postupio kada tužitelju pobijanim rješenjem nije priznao prava iz invalidskog osiguranja, u

smislu člana 39, Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju („Službene novine F BiH”, broj: 13/18, Odluka US - 93/19, 90/21 i 19/22), te je žalba tužitelja odbijena kao neosnovana.

Dakle, drugostepeni organ odlučujući o žalbi tužitelja se poziva na naprijed citirani nalaz prvostepene i drugostepene ljekarske komisije i odbija žalbu tužitelja.

Prema stajalištu ovog suda svi prigovori tužitelj se ocjenjuju neosnovanim, zbog čega je tužba tužitelja i odbijena ovom presudom.

Iz spisa jasno proizlazi da je Kantonalna administrativna služba u Travniku dana 27.11.2023. godine, podnijela Institutu za medicinsko vještačenje zdravstvenog stanja-Odjeljenju za prvostepeni postupak Zenica zahtjev za medicinsko vještačenje tužitelja, da je oba puta tužitelj pristupivši pred prvostepenu i drugostepenu ljekarsku komisiju lično pregledan i to pred prvostepenom ljekarskom komisijom koju su činila dva ljekara i to specijalista interne medicine i specijalista porodične medicine, dok su drugostepenu ljekarsku komisiju činili specijalista psihijatar, specijalista neuropsihijatar i fizikalne medicine i rehabilitacije, kada je tužitelj imao mogućnost da svu medicinsku dokumentaciju prezentira ljekarskim komisijama i na taj način aktivno učestvuje u postupku, te da je u obrazloženju nalazu, ocjeni i mišljenju drugostepene ljekarske komisije od dana 15.10.2024.godine konstatovano da je zdravstveno stanje tužitelja utvrđeno neposrednim pregledom, uvidom u cjelokupnu dokumentaciju u spisu, kao i novopriloženu medicinski dokumentaciju.

Navodi tužbe da radna sposobnost tužitelja nije pravilno ocijenjena zbog njegovog lošeg zdravstvenog stanja su i prema ocjeni ovog suda neosnovani. Naime, tužitelj je neposredno pregleda pred obje ljekarske komisije (koje su se neposredno uvjerile o njegovom zdravstvenom stanju) i pritom je tužitelj priložio svu medicinsku dokumentaciju koju je do tada posjedovao, te su ljekarske komisije imale istu u vidu prilikom ocjene njegove radne sposobnosti. Pri tom treba imati u vidu da je drugostepena ljekarska komisija svoj nalaz i mišljenje dala jasno i stručno i ista kao kolektivno tijelo predstavlja najviši stručni organ za davanje nalaza i mišljenja po pitanju sposobnosti za privređivanje u oblasti penzijsko-invalidskog osiguranja, pa se osporeno rješenje tužene upravo mora bazirati na ljekarskom stručnom mišljenju navedene ljekarske komisije, a koja je zaključila da kod tužitelja postoji osnov za utvrđenje II (druge) kategorije invalidnosti, zbog bolesti, te da tužitelj zbog promijenjene radne sposobnosti nije sposoban za svoj posao – KV konobar, a da je sposoban za drugi odgovarajući posao koji ne iziskuje veće fizičko naprezanje, te stajanje i hodanje u većem dijelu radnog vremena.

Naime, odredbom člana 39. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju ("Službene novine Federacije BiH", br. 13/2018 i 93/2019 - odluka Ustavnog suda 90/2021 i 90/2021 od 09.novembra.2021g i 19/2022 i 47/2024 i 19/2025) propisano je da se prava iz penzijskog i invalidskog osiguranja stiču za slučaj: starosti, invalidnosti, smrti i fizičke onesposobljenosti.

Članom 22. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju propisano je da invalidnost kod osiguranika u obaveznom osiguranju postoji kada se utvrdi da je, zbog trajnih promjena u zdravstvenom stanju koje se ne mogu otkloniti liječenjem ili medicinskom rehabilitacijom, nastala promijenjena radna sposobnost ili gubitak sposobnosti za rad na radnom mjestu odnosno poslu koji je obavljao na dan ocjene radne sposobnosti ili koji je obavljao prije prestanka osiguranja. Promijenjena radna sposobnost postoji kada osiguranik u obaveznom osiguranju, zbog trajnih promjena u zdravstvenom stanju, sa radnim naporom koji ne ugrožava njegovo zdravstveno stanje, ne može da radi na radnom mjestu odnosno poslu iz stava (1) ovog člana, ali može sa punim radnim vremenom, sa ili bez prekvalifikacije ili dokvalifikacije, da radi na drugom radnom mjestu odnosno poslu koji odgovara njegovoj stručnoj spremi odnosno radnoj sposobnosti stečenoj radom. Gubitak radne sposobnosti (I. kategorija invalidnosti) postoji kada se utvrdi da osiguranik u obaveznom osiguranju trajno nije sposoban za rad na radnom mjestu odnosno poslu koji je obavljao na dan ocjene radne sposobnosti ili koje je obavljao prije prestanka osiguranja, kao ni za drugo radno mjesto odnosno posao koji odgovara njegovoj stručnoj spremi odnosno radnoj sposobnosti stečenoj radom niti se prekvalifikacijom ili dokvalifikacijom može osposobiti za druge poslove koji odgovaraju njegovoj stručnoj spremi odnosno radnoj sposobnosti stečenoj radom.

Odredbom člana 59. istog zakona propisano je da je za rješavanje o pravu iz penzijskog i invalidskog osiguranja potrebno utvrditi invalidnost i potpunu nesposobnost za privređivanje te da nosilac osiguranja donosi rješenje o pravima po osnovu tih činjenica utvrđenih na osnovu nalaza, ocjene i mišljenja Instituta.

Odredbom člana 102. istog zakona propisano je da za postojanje invalidnosti osiguranika i nesposobnosti člana porodice, kao uslova za ostvarivanje prava iz penzijskog i invalidskog osiguranja, utvrđuje Institut, u skladu sa propisima o medicinskom vještačenju zdravstvenog stanja i ovom zakonu.

Odredbom člana 20.stav 1. Pravilnika o jedinstvenim kriterijima i pravilima postupka medicinskog vještačenja zdravstvenog stanja (Službene novine Federacije BiH, broj: 63/21) propisano je da ocjena "Ispitivanje nije završeno" donosi se kada, na osnovu pregleda lica čije se medicinsko vještačenje vrši i medicinske dokumentacije, nije moguće dijagnostički razjasniti zdravstveno stanje lica čije se medicinsko vještačenje vrši i kada se utvrde nove činjenice koje mogu biti od uticaja na ocjenu, a zahtijevaju daljnja ispitivanja, dok je u stavu 2. istog člana propisano da se ocjena "Liječenje nije završeno" donosi se kada se utvrdi da dosadašnjim liječenjem odnosno mjerama rehabilitacije nisu iscrpljene sve mogućnosti liječenja i kada se očekuje da se daljim

liječenjem i rehabilitacionim postupcima može poboljšati zdravstveno stanje, dok je stavom 3. istog člana propisano da ocjena "Ispitivanje i liječenje nije završeno" donosi se kada istovremeno postoje okolnosti iz stava (1) i (2) ovog člana. To znači da u situaciji kakva je konkretna, kada „Liječenje i ispitivanje nije završeno“, nisu ispunjeni osnovni preduslovi za konačnu ocjenu radne i zdravstvene sposobnosti tužitelja, zbog čega je neophodno da tužitelj provede medicinski postupak u skladu s traženjem stručnog organa vještačenja, da je do konačne ocjene radne sposobnosti potrebno načiniti EMNG donjih ekstremiteta, pregled neurohirurga, te obaviti kontroli pregled endokrinologa, a nakon toga uputiti na ponovnu ocjenu.

Shodno odredbi člana 59. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju, nalaz i mišljenje drugostepene ljekarske komisije je donijet od strane nadležnog i ovlaštenog Instituta za medicinsko vještačenje zdravstvenog stanja Sarajevo sačinjenog od tri člana komisije. Za utvrđivanje odlučne činjenice (postojanje i kategorija invalidnosti) nužno je stručno znanje kojim ne raspolaže prosječan čovjek, pa je upravo to i bilo razlogom da se zakonom odredi tko je stručan i ovlašten za utvrđivanje invalidnosti i potpune nesposobnosti za privređivanje, kako je to i propisano navedenom zakonskom odredbom, pa je za potpuno i pravilno utvrđivanje činjeničnog stanja u upravnom postupku odlučivanje o pravima iz invalidskog osiguranja, relevantan samo nalaz i mišljenje Instituta za medicinsko vještačenje zdravstvenog stanja Sarajevo.

Prema naprijed citiranom nalazu, ocjeni i mišljenju stručnog organa medicinskog vještačenja odnosno prvostepene ljekarske komisije od dana 29.01.2024.godine, a koji prihvata i drugostepena ljekarska komisija od dana 15.10.2024.godine, kod tužitelja liječenje i ispitivanje nije završeno, to ne postoji zakonski osnov za priznavanje prava iz invalidskog osiguranja, u smislu člana 39. a u vezi s članom 48. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju uz napomenu da, nakon što se potrebno liječenje i ispitivanje završi, tužitelj može podnijeti novi zahtjev za ponovnu ocjenu radne sposobnosti, te će se zavisno o rezultatu iste, novim rješenjem odlučiti o njegovim pravima iz invalidskog osiguranja. Nadalje, ističe se, da je tužitelju omogućeno učešće u postupku, obzirom da je bio prisutan na pregledima pred prvostepenim i drugostepenim organom medicinskog vještačenja, imao je mogućnost izjaviti žalbu protiv prvostepenog organa vještačenja, čime mu je na taj način omogućeno učešće u postupku. Pored navedenog, ovaj sud ističe, da su oba organa medicinskog vještačenja imala u vidu cjelokupnu medicinsku dokumentaciju, pri čemu su u radu oba organa, učestvovali ljekari odgovarajuće specijalnosti, tako da ovaj sud nije imao nikakvog opravdanog razloga da sumnja u objektivnosti navedenih nalaza, a posebno nalaza drugostepenog organa vještačenja, kao najvišeg stručnog organa u ovoj oblasti.

Kako je upravo od strane navedenog Instituta, neposrednim pregledom tužitelja i raspoložive medicinske dokumentacije, utvrđeno da kod tužitelja ne postoji gubitak radne sposobnosti u smislu odredbe članka 48. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju, onda se činjenično stanje utvrđeno od strane organa uprave pokazuje kao pravilno i potpuno.

Slijedom gore navedenog neosnovan je i daljni navod tužitelja da su povrijeđene odredbe Zakona o upravnom postupku, da tužitelju nije omogućeno učešće u postupku, obzirom da je upravo suprotno navodima zahtjeva, tužitelj bio prisutan na pregledima pred ljeakarskom komisijom, imao je mogućnost prilaganja medicinske dokumentacije, mogućnost izjavljivanja žalbe protiv prvostepenog rješenja, te podnošenja tužbe protiv osporenog rješenja, na koji način mu je omogućeno učešće u postupku, te se u konkretnom slučaju ne radi o bilo kakvoj povredi zakona na štetu tužitelja, niti o povredi bilo kojeg drugog prava, kako se to u tužbi navodi.

Imajući u vidu sve gore navedeno ovaj sud je zaključio da je postupak koji je prethodio donošenju osporenog rješenja tuženog pravilno proveden, da je činjenično stanje potpuno i pravilno utvrđeno i da je na tako utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenjeno materijalno pravo, zbog čega je na osnovu članka 36. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima Federacije BiH odlučeno kao u izreci ove presude.

Zapisničar
Amna Bektaš

Predsjednica vijeća
Lazarela Porić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude žalba nije dopuštena.

(član 40. Zakona o upravnim sporovima Federacije BiH)